

ZBUCIUMATĂ BASARABIE

Atâtea zile scrise-au fost cu sânge,
În carnea ta, iubită Basarabie,
Pe trupul tău ce-au reușit a-l frânge
Mulți, când trecutu-l-au prin foc și sabie.

Bugeacu-ngenuncheat de Semilună
Când dat a fost Imperiului țarist,
Stăpânii ruși au reușit s-impună
Un trai amar, sărac, umil și trist.

Cedat-au turcii puși pe căpățuială
Atunci și ce n-avut-au niciodat',
Iar Domnul a văzut, fără' îndoială,
Cum glia doar din lacrimi s-a udat.

Călcată în picioare dintr-odată
De cei mai mari ai vremii-ai fost, cum știi,
Fără' nicio vină, aspru condamnată,
Fără' niciun drept de-a te împotrivi!

Te-au pângărit, fecioară prea frumoasă,
Te-au umilit, bătut și schingiuit,
Doar ca să-ți uiți trecutul de acasă,
Să-i uiți pe-acea dragi ce te-au iubit,

Să-i uiți pe Basarabi, să uiți Carpații,
Strămoșii cei viteji ce-au înălțat
Puternice cetăți, să-i uiți pe frații
Ce mult te-au plâns cu suflet înghețat.

Au plâns și ziduri roase de istorii
De la Cetatea Albă și Hotin,
Tighina și Soroca,-au plâns, și norii,
Pământul, glia, totu-a fost suspin.

Și Nistru-a plâns, în malurile sale,

Și Prutu-nvolburat, și Chișinăul;
Și grânele ieșite-n brazda moale
Știut-au cine le va fi călăul.

Când s-a ivit o rază de la soare
Pe fruntea ta atât de încercată,
Pășit-ai drept spre România Mare,
Spre Țara-Mamă binecuvântată.

În martie, pe douăzeci și șapte
Ai lăcrimat mult, dar de bucurie,
Când Sfatul Țării a trecut la fapte
Și a votat Unirea, pe vecie.

S-a scurs un veac, dar binecuvântarea
Venită-atunci asupra ta ți-a dat
Nădejdea că pământul tău, și marea
N-or să mai fie triste niciodat'.

Cu flori în păr, cu chipul de lumină,
Sorbit-ai clipa ca pe apa vie
Și revenind la draga-ți rădăcină,
Ai tot sperat că bine o să-ți fie.

Dar nu a fost așa, că-i scris în stele
Că fost-ai zămislită din suspin,
Durere, suferință, lacrimi grele,
Amar, necazuri, cazne și din chin.

N-a fost de-ajuns c-ai plâns atâta vreme,
Tu, soră, ci alături ți-a venit
Și Nordul Bucovinei care geme
Cu tine de atunci, în strai cernit,

Având aceeași nemiloasă soartă
De-a fi strivită sub călcâie reci,
Pe aria ce bogăție poartă,
Doar paria fiind, sărmană-n veci,

Iar file-ngălbenite stau să spună
Mereu, cum vouă, cizma bolșevică
Cea aspră, v-a-mpletit pe dat' cunună
De spini, teroare, lacrimi și de frică.

Cu sufletul zdrobit în bucățele,
Tot Chișinău-n brațe-a strâns, ținând
Un Cernăuți strivit de roșii stele
Și plâns-a iar, cu Bălți, Orhei în rând,

Cu Bolgrad, cu Lăpușna și Chilia,
Cu Adâncata, Vijnița, Boian,
Copii, bătrâni, părinți și toată glia,
Surori și frați, și preot și mirean.

De-atuncea plâng cu lacrimi de sânge
Zastavna, Sadagura, Vășcăuți,
De-atuncea încontinuu glia plânge
La Ostrița, Horecea, Șirăuți.

Ai plâns tu, Basarabie, amar
Și la Fântâna Albă ai jelit
Că-n gropile comune, în coșmar,
Și trupul tău ți l-ai văzut strivit.

Brăzdat ți-a fost obrazul, chinuit
De lacrimi și roind când neamu-ți sfânt
A fost dus în Siberii-nlănțuit
Și-așa trăit-a, în destinu-i frânt.

O firavă nădejde în taifunu'
Sovietic pe-al tău chip a apărut
Când armia română,-n patru's'unu,
În iunie, trecut-a râul Prut.

Dar doar trei ani alătura cu țara
Ai stat și-apoi ai fost tu ruptă iar
Brutal de la al mamei sân de gheara
Rusească ce n-avut-a stăvilă.

Trăit-ai iar ani de-agonii cumplite,
Teroare,-asasinate, deportări,
Cu-ai tăi mânați din spate ca pe vite
Înspre Siberii, înspre depărtări.

Luatu-ți-au și crucea, și-alfabetul,
Ți-au dărâmat biserici, te-au distrus,
Să te transforme-ncetul cu încetul,
Constrâns, cu forța, din român, în rus.

Acei ce-au rezistat terorii roșii,
Ce cu destinul s-au luat la trântă,
Visează și-astăzi moșii și strămoșii
Și țarina română, veche, sfântă,

Visează apele cum șterg pe dată
Din cale granițele dintre frați,
Visează că-și șterg fața-nlăcrimată,
Cu frații se visează-mbrățișați.

Gândim și noi la tine, soră, frate,
Cum ai trăit, cu suflet oropsit
Și îl rugăm pe Domnul să ne-arate,
Unindu-ne, că nu te-a părăsit!

Cătălina Orșivski
Vama, Județul Suceava
Martie 2018

.